

Editorial

Fa poques setmanes que a Besalú s'ha creat una nova entitat: l'Àrea de Joventut.

Malgrat que al poble tenim moltes entitats i que les persones que les fan tirar endavant són poques (problemàtica que ja hem comentat en una altra editorial anterior), l'Àrea de Joventut no és una entitat supèrflua, sinó que ve a cobrir un buit notable i té com a repte una feina important a fer.

El grup neix de la necessitat dels joves d'organitzar-se i ocupar en la vida del poble l'espai al qual tenen dret i es mereixen.

Des d'aquestes pàgines aplaudim la idea per-

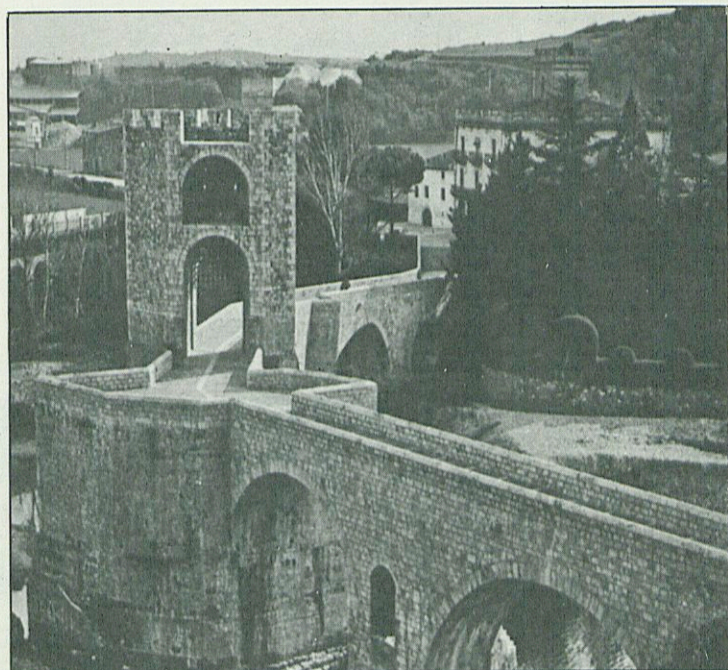
què la iniciativa demostra inquietud i el refús a ésser uns elements passius de la vida de Besalú. D'una Llar d'Infants passàvem a un Casal d'Avis sense res al mig. Un salt massa gran que ara quedarà corregit.

Esperem que totes les altres entitats els donaran el suport i els ànims necessaris per avançar en el camí encetat. Confiem que serà una entitat dinàmica, creativa i... sobretot, amb continuïtat i no flor d'un dia.

EL JOVENT S'HO MEREIX!

ÍNDEX

Editorial	1
Pàgina Literària	2/4
Club Gimnàstic La Garrotxa	5
Homenots	6 / 7
Donadors de sang / Area de Joventut	8
Besalú C.N. / Club Esportiu Beslú/ La cuina	9
Centre Excursionista / Perspectiva de Besalú	10
La LOGSE	11
Excursió fí de curs	12



LA NATURA

Vull viure i lluitar
per poder aturar
unes mans gegantines
que t'estan escombrant.

Intel.ligències d'acer,
que aprenen a destruir
i desconeixen del tot
el que és mantenir.

T'omplen de brosses, que
contaminen la terra,
tenyeixen el mar,
i degraden el sòl.

Quina vida hi haurà
per als qui han de néixer
lluitant per poder
anhelar el teu respirar?

Per què et sentencien a mort
unes mans homicides?

Per què tanqueu les valls?
Quina esperança tenim els
qui voregem els camins
i d'ella en gaudim?

No et deixarem aventurar
dins d'un món artificial,
on et puguin admirar
darrera un cristall.

Vull força i poder
per tal de no caure
en una modernitat, mal entesa,
que ens arrossegui a la soledat
dels qui t'hem estimat.

Siguem conscients d'una gran
realitat!

No malmetem les arrels de
la nostra continuïtat.

Jordi Pèlachs i Farcy



CAJA DE MADRID

BESALÚ: Avinguda Lluís Companys, 5 - 5 bis Tel. 59 00 00

EL FRARE DE CAN MASCORT

(Conte. Primera part)

Can Mascort era una masia important enclavada al terme del Pont de Vilumara, a la comarca del Bages. La família Plana era gent de cabals. En diners, en família i sobretot l'hisendat més important de la comarca. La casa, de fàbrica noble, era antiga, però els diners i el bon gust de la mestressa li havien donat un senyoriu remarcable, augmentat pel fet d'ésser construïda al cim d'un turó i orientada de Nord a Sud, de manera que la façana principal i la immensa eixida que envoltava la casa tinguessin sol garantit tot el dia (quan en feia). Per altra banda, darrera el turó de Can Mascort hi havia la muntanya de Santa Madrona, que semblava imponent per comparació amb el petit turó de Can Mascort, i que protegia la casa del fred agressiu i aspre, de la tramuntanada i de les glaçades de l'hivern. Al costat Oest hi havia un altre turó semblant i l'espès boscam de Can Gelada, però a l'Est l'esbatanada obertura de la plana del Bages permetia l'entrada del sol de bon matí i la circulació del mestral, tothora del dia i la nit, i això permetia una temperatura agradable a l'estiu acompanyada dels avantatges d'una construcció matussera de pedra carejada de riu i morter de calç, deixant, però, l'agradable fesomia de la pedra vista.

La senyora Plana, entre nen i nen, tenia cura de la decoració de la casa, cosa, per altra banda, inusual a pagès. Tota la barana de pedra de l'eixida era plena d'abeuradors de pedra, foradats i plens de terra, on florien les flors avellutades que donaven vida a Can Mascort. A més dels deu nens, entre nois i noies, que omplien la llar pairal. Per contrast amb la senyora Maria, alta i ben plantada, d'una bellesa descompensada, de dona massa treballada, el senyor Manel era secardí i petit, amb el cap pelat al zero

i uns ulls de fura que miraven darrera unes ulleres rodones i gruixudes com culs de got. La senyora era culta i reposada, i l'home un belluguet inquiet i un dictador de mena. Les seves ordres eren lleis, i ai del qui, familiar o mosso, gosés contravenir-ne alguna! La còlera i la ràbia sortien d'aquell cos petit i escanyolit com la pressió d'una gasosa, amb la diferència que quan el senyor Manel s'empipava el gas es traduïa en fuetades i cops de cinturó, procurant picar amb la sivella. Més ben dit: tothom li feia vores.

Transcorria l'any 1925. Bufaven vents de fronda. La industrialització havia canviat la marxa del temps. Un nou concepte de vida predominava en la societat rural perquè els hisendats i les famílies amb llustre de la noble burgesia catalana de finals de segle s'havien esquarterat. Els hereus, fortificats en les seves masies i cases pairals, vivien de la gleva i malvivien, mentre que els fadrins i la gent d'empenta s'havien enriquit en les fàbriques gràcies a la Guerra Europea, que havia comprat a qualsevol preu els teixits i robes i sabatès, per malvestir un exèrcit sofrent que havia deixat les seves il·lusions enterrades, amb els cossos dels companys, en les trinxeres de Verdum.

Malgrat tot, la industrialització feia furor. Noves tècniques s'imposaven arreu mentre que els obrers subsistien amb jornals de misèria, fent horaris de deu i fins i tot de dotze hores al dia. Les revoltes per obtenir millor tracte sovintejaven, però res no frenava l'afany de fer coses noves.

Fins i tot el senyor Manel començà tímids assaigs per millorar les seves rendes. No pas millorant els conreus ni l'alimentació del bestiar, que hauria estat allò més adient,



Mutua General de Seguros

ASSEGURANCES DE LA LLAR

PLANS DE JUBILACIÓ, a

GESTORIA BASSOLS

Pàgina literària

sinó cercant altres formes d'enriquiment ràpides i profitoses, però l'"agost" de la Guerra Europea havia passat i més aviat la industrialització anava frenant. L'home, però, no donà mai el seu braç a tòrcer i un dia es presentà amb un frare. L'Església, després dels fets de la Setmana Tràgica, ja no havia recuperat més el seu manifest protagonisme i els corrents llibertaris feien adeptes entre els treballadors descontents per l'explotació a què eren sotmesos, i Fra Ramon, que vestia hàbits per mor de viure descansadament, trobà una mena d'alliberament amb l'anada a Can Mascort per fer de conseller econòmic del poderós senyor Manel.

Per complir amb el protocol, el senyor Manel reuní, en la gran sala que donava a l'eixida, tota la família, minyones de servei, mossos, i fins i tot els masovers de les cases que menaven terres seves. Malcomptades, unes seixanta persones eren adscrites al seu domini feudal. No hi havia, tot s'ha de dir, dret de cuixa perquè el senyor Manel era molt primmirat amb les coses del lilit. Portava nou anys de casat i ja tenia deu fills, entre ells una bessonada. Un per any, i la santa senyora Maria ja tornava a fer panxa.

La llum tardorenca entrava pels finestrals de l'eixida i donava claror a la gran sala, de sostre amb volta de tartana, decorat amb uns frisos de tons blavencs tot al voltant i al centre una escena bucòlica de caça. El pintor, amb poc ofici, havia assassinat la meravellosa sala. Encara sort que predominava el blau dels frisos i l'escena quedava esmor-teïda en la penombra. Les parets, folrades de fusta, donaven categoria a la cambra i una llarga taula, allargassada com la sala, feia de suport als prestatges plens de llibres que el senyor Plana no havia mirat mai. Cadires fent joc amb la taula completaven el mobiliari. Una flaire de cosa rànica impregnava el silenci que envoltava la gent. El

senyor Manel féu les presentacions.

"Aquest sant baró que teniu davant és Fra Ramon, i d'avui endavant serà l'home que guiarà els passos d'aquesta casa. Ha estudiat molt i, fruit de l'estudi, porta idees avançades que ens ajudaran a millorar el rendiment de la finca. Tenim deu masos i moltes terres i boscos dels quals no traiem prou profit, i ell ens ajudarà a posar al nostre abast el suport de la tècnica..." Fra Ramon era un baró alt, ben plantat, amb barba i pelussera rossa i una pell rogenca pròpia dels pigallats. Vestia hàbit, però ell mateix anuncià que havia demanat una mena d'excedència la qual li permetia dedicar-se a afers laics, ja que encara era llec i no havia jurat els vots sagrats. Malgrat tot, des d'aquell dia tothom l'anomenà Fra Ramon. Ell mateix s'assignà una cambra al costat de la sala i digué que la sala li faria de despatx per atendre les consultes.

Des de l'arribada del frare, Can Mascort va canviar com una mitja. Començà per la taula. Res d'un dinar a corre-cuita perquè la feina apressava, ni d'un sopar lleuger per estalviar-se els malsons en les nits xafogoses. La taula es parava com si fos per a un casament, i es contractà una cuinera nova que, ajudada pel personal antic, cuinava viandes i rostits d'una gran exquisitesa. Tot regat amb vins de marca i fins i tot el peix, matèria prohibida fins aleshores, va aparèixer entre els plats variats que la fèrtil imaginació de la cuinera feia brollar del seu cap com si es tractés d'un sortidor. A més d'aquestes meravelles, el frare es va comprar un cotxe Hispano Suïza que deixava embadalits els mossos de la casa. Es va renovar el mobiliari, el vestuari i fins i tot la mainada de la casa fou enviada a col·legis de luxe, per fer-ne personatges importants. A la casa hi quedaren els petits, amb la mainadera, el senyor Manel i la senyora Maria, a més del frare.

(continuarà)

llibreria
Capellades

Papereria - Impremta - Objectes escriptori -
Joguines.

Av. President Lluís Companys, 5 - Tel. 59 07 90. BESALÚ

Miqwahs

Plaça Llibertat
BESALÚ

CLUB GIMNÀSTIC LA GARROTXA

Una vegada més, us volem explicar les activitats i campionats en què, durant el curs 89 - 90, han participat les gimnastes del nostre Club. Diem les gimnastes, perquè els elements masculins escassegen pel Club.

Aquest any hem participat com a Club en els cross escolars organitzats pel Consell Esportiu de la Garrotxa. Sempre han quedat classificades entre les tres primeres.

També vam participar als campionats escolars organitzats per la Generalitat en les modalitats de gimnàstica rítmica, artística, doble i mini-tramp.

A la fase provincial d'artística, que es va celebrar a Figueres, les classificacions foren excel·lents.

Categoria Benjamí: 1^a classificada, Marta López. 2^a, Cristina Mendoza. 3^a, Natàlia Gratacós. 5^a, Núria Frigola. Com a equip, vam quedar en primer lloc.

Categoria Aleví: 2^a classificada, Rosa Juan. 3^a, Anni Ruiz.

Categoria infantil: 3^a classificada, Anna López.

Tant en la categoria Aleví com en la Infantil, havien d'anar al Campionat de Catalunya però com que tot el que fa referència a l'esport va tan ben organitzat, el mateix dia d'aquest Campionat també se celebrava el de Catalunya de doble i mini-tramp. I per això només van poder participar en el segon.

GIMNÀSTICA RÍTMICA

També van arribar a la fase provincial quedant en els següents llocs:

Benjamí: 8è. lloc, Cristina Corbera. 11è., Mireia Trias. 12è., Shaila Pou.

Infantil: 7e'. lloc, Ariadna Bassols.

DOBLE I MINI-TRAMP

Aquest any, el Club Gimnàstic la Garrotxa ha estat l'organitzador del campionat provincial d'aquesta modalitat.

Hi van participar cinc clubs.

Cal destacar que totes les gimnastes del nostre Club van acaparar els primers llocs, tant en el de doble com en el de mini-tramp.

A causa de lesions al Campionat de Catalunya, tan sols hi va poder assistir l'Anni Ruiz que, per cert, va deixar molt alt el nom del nostre Club quedant primera classificada en doble i en mini-tramp.

A més dels campionats de la Generalitat, també han participat en la Copa Catalana que organitza la Federació Catalana de Gimnàstica.

Aquestes competicions tenen lloc en cada una de les províncies de Catalunya, per tant, aquest curs ens hem hagut de desplaçar força i això ens ha permès, a més de poder gaudir d'un bon nivell de gimnàstica, conèixer una mica més la nostra geografia.

Vam anar a Lloret de Mar (Girona), Sant Carles de la Ràpita (Tarragona), Lleida capital, Vilassar de Mar (Barcelona), i la final a Barcelona, a l'escola de tecnificació de la Fuxarda.

Vam participar en les tres modalitats que permetia aquesta Copa, és a dir: Gimnàstica artística, rítmica i mini-tramp.



Cal destacar de les nostres gimnastes que les seves classificacions sempre han estat entre les cinquanta primeres (hi participaven unes cent vint gimnastes per categoria).

Mencionarem la Rosa Juan, que va poder participar en la final de Barcelona, en la qual només entraven les trenta-dues millors de tot Catalunya.

MINI-TRAMP

No cal que us expliquem res. Us donarem les classificacions finals per equips, i vosaltres mateixos podreu jutjar.

Primer nivell

Primer classificat: Equip A del Club Gimnàstic la Garrotxa.

- Marta López.
- Cristina Corbera.
- Elena Bassols.
- Mireia Trias.

Segon classificat: Equip B del Club Gimnàstic la Garrotxa.

- Shaila Pou.
- Núria Frigola.
- Cristina Mendoza.
- Natàlia Gratacós.

Segon nivell

Segon classificat: L'equip del Club Gimnàstic la Garrotxa.

- Ariadna Bassols.
- Rosa Mendoza.
- Marta Juan.
- Cristina Sanz.

Tercer nivell

Primer classificat: L'equip del Club Gimnàstic la Garrotxa.

- Anna López.
- Anni Ruiz.
- Rosa Juan.

Per últim, no voldríem oblidar de cap manera les petites gimnastes que tenim al nostre Club les quals per la seva edat (de 3 a 7 anys) encara no poden anar a competir.

A totes elles i a les que ja saben el que és passar una estona de nervis, ENDAVANT!

HOMENOTS

Abans de començar l'entrevista, voldríem situar-vos en el lloc on la Montserrat, la nostra missionera, exerceix la seva tasca.

El Zaire és una república de l'Àfrica Equatorial, antic Congo Belga, que en independitzar-se l'any 1960 prengué el nom de República Democràtica del Congo fins el 1971, en què adoptaren l'actual de Zaire.

El seu territori s'estén en la seva major part per la conca del riu Zaire i el seu afluent, l'Oubanguí, que fan de frontera al N.O. i al N.; a la part dels llacs hi ha la frontera E. i SE., que té com a principal exponent el gran llac de Tanganyika. Al SE. hi té Zambia i al S. Angola.

És un país de gran riquesa forestal (selva) i minera (coure, estany, manganès, diamants industrials...), explotat per la invasió colonial i la dependència econòmica de les multinacionals.

Tenen sotmès en un estat de subdesenvolupament la majoria dels seus habitants, que malviuen dels recursos naturals que els deixen els grans monopolis.

La capital és Kinshasa (ex Leopoldville). Un partit únic, el Moviment Popular per la Revolució, que lidera el president Mobutu, militar que el 25 de novembre de 1965 protagonitzà un cop d'estat que al llarg del temps ha anat evolucionant cap a una situació d'autoritarisme i concentració de poder, que les multinacionals intenten per tots els mitjans perpetuar.

L'idioma oficial és el francès, i les llengües indígenes més esteses són bantús, kisuahili, kiluba, lingala i kikongo. Les religions que hi predominen són les animistes, seguides del Cristianisme (catòlics 36,5%, protestants 7,5%).

Ens trobem a casa de la Montserrat Roset i Balateu, amb la seva mare, i el seu germà en Jordi amb la seva dona, la Paquita. La Montserrat és filla d'en Jaume (l'escrient de cal Coro), de Banyoles, i la Maria, filla de l'Hostal d'en Caulles de Sant Ferriol. És la seva mare qui ens recorda que va ésser batejada a l'església de Sant Pere, amb els noms de Montserrat, Antònia i Narcisa, de mans de Mossèn Miquel Buch, rector de la parròquia.

-Què recordes de la teva infantesa?

Doncs que vaig fer l'ensenyament primari a les monges del Cor de Maria, allà on ara hi ha la Cúria. Érem una "colla" molt ben avinguda, i recordo que n'havíem fetes moltes...

Els diumenges, al "Hogar Parroquial", fèiem cinema i teatre amb Mn. Gafes; fèiem els Pastorets, però en castellà. L'obra es deia "La Redención del Esclavo". Jo feia d'àngel. Cada any per Nadal el mossèn ens donava un caramel llarg i una taronja.

Els diumenges a les tres de la tarda anàvem a "Doctrina" a Sant Pere, i quan vaig tenir 14 anys amb algunes de les meves amigues ens vàrem fer catequistes. Si teníem alguns diners, compràvem estampes i caramels per als nens que hi venien. Fèiem excursions als santuaris de més a prop i als aplecs de sardanes. Al més lluny que vam anar va ser al de Banyoles. Recordo com cantàvem al cor parroquial amb la "Madre Asunción".

-I quan es va acabar l'escola amb les monges, on vas anar?

Un any a cosir a Can Zafont. I després, a l'escola de Besalú va venir-hi el Sr. Juanola, que fou el primer que va portar els nens i nenes que volien a l'Institut de Figueres a examinar-se per lliure i fer el "batxiller". Jo vaig tenir la sort de poder-lo fer en tres anys. A l'escola ens preparaven i cada tres mesos el Sr. Juanola, amb el seu Biscuter,



ens portava a examinar. Hi anava amb l'Albert Cuevas i la Dolors Roura. A les noies la Sra. Dolors (esposa del Sr. Juanola) ens ensenyava a brodar i ens ajudava a fer la "canastilla".

-I quan vas haver aprovat la revàlida és el moment d'anar a estudiar magisteri, no?

Sí. Vaig anar a la Normal de Girona, i estava interna a les monges del Cor de Maria. Les ajudava per poder-me pagar la dispesa. Anàvem sempre d'uniforme i així ens podien controlar millor.

-Vas treballar de mestra un temps. I després?

Vaig anar dos anys d'interina a Beuda. Quan vaig treure les oposicions em va tocar el Sallent, i només m'hi vaig estar tres mesos.

-Per què?

Doncs perquè me'n vaig anar a fer el Noviciat amb les "Germanes Blanques" o, més ben dit, Germanes Missioneres de Ntra. Sra. d'Àfrica; dos anys a Logronyo. El febrer de 1966 vaig fer els primers vots temporals.

-Feia gaire que ho portaves al cap, això de fer-te monja?

En principi no recordo que m'agradés ser monja. Però a la Normal una vegada varen venir les Germanes de la Congregació on estic i vaig pensar que si alguna vegada em fes monja seria de les seves. Crec que es veu clar que la crida de Déu va ser més forta que jo mateixa, i així vaig superar la por de deixar-ho tot i anar-me'n a predicar l'Evangelí.

-Com veies allò del Domund?

Ja m'agradava molt el món de les missions. Recordo pel.lícules com "Molokai" i que sempre col.laborava en aquestes col.lectes per a les missions.

-Però abans d'anar a l'Àfrica et vas haver de preparar més, no?

Vaig estar a Toulouse dos anys; mig per aprendre francès i un i mig fent Teologia. I després ja cap a l'Àfrica.

-Al Zaire?

No. Primer vaig estar un any a Ruanda.

-Quina fou la teva primera impressió d'Àfrica?

Mira. La primera nit la vaig passar a Kampala (vaig fer Roma - Kampala amb avió). Feia aquella calor tan enganxosa... Hi havia una mena de corbs grossos com àguiles. Però al matí ja vam agafar un altre vol cap a Kigali (capital de Ruanda). Allà hi vam trobar set o vuit capellans de la diòcesi de Vic. Recordo que als magatzems on anàvem a comprar només hi havia un producte de cada classe. Em va semblar molt pobre, tot.

-Et vas quedar a la capital?

No. Vaig estar un any a Butare per poder aconseguir el diploma de catequista a l'escola "Humanæ Vitæ". Allà, convivint amb ruandesos, vaig anar entrant en la seva cultura, en la seva manera de pensar i de fer. Ruanda és un poble africà molt característic, amb els seus turons, les seves plantacions de plataners i els seus ramats.

-I després cap al Zaire?

Sí. Vam travessar Urundi amb cotxe i amb vaixell (per creuar el llac Tanganika). Hi vam estar dos dies. A l'altra vora hi ha un dels llocs més bonics del Zaire: Calemia. Allà vaig estar-hi un temps fent un xic de tot fins que vam poder anar a Buca, a aprendre el kisuahili. Amb aquest llenguatge et pots entendre en molts de llocs del continent.

-Fins ara es pot dir que et vas preparar per a la teva feina de missionera. Arribes ja al teu lloc definitiu o no, encara?

Des del 1970 al 78 vaig estar a Bunia, a l'Alt Zaire, en una escola de catequesi per a les vuit diòcesis d'aquesta província. Allà venien a estar-s'hi famílies senceres durant dos anys per preparar-se per fer catequesi a les seves parròquies d'origen. A Bunia hi ha un creuament de les tres races africanes principals: Els sudanesos, els nilòtics i els bantús. La terra és molt rica i s'hi poden fer tres collites anuals (mongetes, patates, blat de moro, boniatos...). Sobra molta terra, i així a aquells qui ho demanen al seu "ajuntament" se'ls dóna un tros de terra així per les bones, sense pagar. Allà només coneixen l'aixada; l'arada s'hi està introduint molt lentament.

-I després de Bunia?

Del 78 al 82 vaig venir a Barcelona. Des d'allà feia animació missionera per tot Catalunya.

-Què vols dir?

Que procuràvem conscienciar la gent d'aquí dels problemes del Tercer Món.

-Quines conclusions en vas treure?

Van sortir molts grups que des d'aquí ens han donat suport; per exemple amb la campanya de l'1%.

-L'1% de la declaració de la renda?

No. Es tracta de donar per a les missions l'1% del que guanyes. Aquells grups que vam deixar aquells quatre anys han estat donant ajuda al quart món, és a dir, als barris marginals d'immigrants.

-I després cap a l'Àfrica falta gent, altre cop.

Sí, però aquests darrers vuit anys els he passat a Kinsasa, en una parròquia, amb jovent. Hem rebut una resposta molt maca. Donem catequesi (sortides, corals...) a 2.500 criatures de 10 a 16 anys, i a 500 joves de 17 a 20. Estem en un barri de 50.000 habitants, dels 4.000.000 que hi ha a Kinsasa.

-I d'en Mobutu i el seu règim, què ens en dius?

Abans del 73 al Zaire hi havia escoles de l'estat i escoles de missioners. Aquell any va nacionalitzar-les per controlar millor el poder de l'Església, i ara estem que no sabem si som de l'Estat o som escoles privades. Els mestres s'han de refiar del que cobren dels alumnes, perquè l'estat no els paga. L'escola és una de les coses més deplorables del país. Però el que Mobutu va pretendre fer l'any 73 és un retornar la consciència nacional a tots els zairens, i això ho ha aconseguit i ara estan molt menys influïts per Europa els ciutadans del Zaire que els d'altres països africans.

-Et veuries amb cor de fer un retrat de la seva escala de valors? Què és el més important per als zairens?

1r.- La persona. Qui no pot tenir fills se sent desgraciat. Qui és ric no veu sentit a la vida perquè no s'ho podrà emportar a l'altra vida.

2n.- Les relacions humanes. Ells són una gran família i no parlen de "la meva mare", sinó de la "nostra mare". Els vius volen estar en harmonia amb els seus avantpassats i amb la seva família. Si un casament no és de l'agrat de la família, no es fa per no trencar aquesta harmonia.

3r.- La festa, l'alegria, l'humor.

4rt.- Lluitar per la vida, per menjar avui sense saber si menjaran demà.

-Com és la vostra vida diària?

Vivim en un barri popular, és una casa com una altra, vivint els problemes de la gent (preus, inundacions, casaments, baralles, jocs de la mainada, dones que filen, bars, malalts...).

-I d'on traieu les "cuques"?

Com a missioneres no tenim fonts d'ingressos. Vivim del que la gent d'Europa ens dóna. El bisbat d'allà ens dóna 1.500 ptes. al mes a cada una. Aquest és el nostre "sou".

-Així nosaltres, des d'aquí, et podem ajudar?

I tant que sí. Primer, conscienciant-vos dels problemes que tenim allà. I ajudant-nos en la mesura de les vostres possibilitats. Ho deixo a la vostra consciència.

-Doncs per què no ens envies informacions periòdiques des de Kinsasa o des d'on siguis? Nosaltres les publicarem i intentarem buscar solucions, si ens és possible. Bon camí i a reveure, Montserrat.



GERMANDAT DE DONADORS DE SANG

“Disgregacions d’un delegat”

Quan aquest número de “Tallaferro” arribi a les vostres mans ja s’haurà fet una nova extracció de sang.

Com haurà anat? Quins seran els seus resultats? Això per a un delegat sempre és un tema de reflexió.

S’ha divulgat com calia tota la informació? S’ha fet saber a tothom? S’ha informat degudament? S’han complert totes les atencions degudes? S’ha fet tot el necessari perquè vinguessin nous donants?

De mica en mica la gent va conscienciant-se de tota la importància que té la donació de sang. Però un delegat no pot pensar mai que la tasca ja és feta, sempre hi ha quelcom nou a fer. No s’ha de donar mai per perduda una persona que no sigui donadora de sang podent-ho ésser. El dia menys pensat la causa o fotesa més imprevista farà que aquella persona vingui per primera vegada a donar-ne i llavors ja haurà fet el primer pas, llavors l’hem de mirar, l’hem d’assabentar de tota la importància que té la seva bossa de sang i de quanta falta que fa, i hem de saber inculcar-li que ha de tornar si no té cap impediment.

Sabeu quants donadors tenim enregistrats a Besalú actualment? Doncs senzillament 358 persones que, una o moltes vegades, han vingut a donar sang. Farem un petit desglossament i us direm que hi ha una persona amb tretze donacions, dues amb dotze, dues amb onze, cinc amb deu, cinc amb nou, deu amb vuit, nou amb set, disset amb sis, vint-i-quatre amb cinc, quaranta-dues amb quatre, cinquanta-set amb tres, cinquanta-set amb dues i cent vint-i-set amb una donació. Si cada vegada que hi ha nova extracció, només vinguessin a donar sang la meitat dels donants que tenim seria meravellós, però amb paciència, amb perseverança hem d’anar tirant endavant i cada dia anar augmentant aquesta gran família dels donadors de sang, una tasca altruista, generosa, abnegada, que només busca el bé dels altres perquè amb les nostres bosses de sang podem salvar moltes vides.

Som, quant a donacions, en el segon lloc de la Garrotxa. El primer és per a Castellfollit de la Roca. Ens separa un marge molt petit per arribar al primer lloc. De tota la província de Girona, ocupem el novè lloc. N’hem avançat un; érem al desè.

De totes maneres, no voldria pas que en llegir aquestes ratlles us encomanés la fredor de les xifres perquè m’ado no que els números són freds i darrera totes aquestes dades hi ha un munt de caliu humà, com no us podeu imaginar; hi ha coses tan boniques, tan importants, tan desinteressades, tan nobles, que toquen les fibres més sensibles de qualsevol persona.

Totes aquestes dades es van obtenir abans de l’extracció que s’haurà fet l’11 d’agost, i són donacions a la Germandat de Donadors de Sang de Girona. Totes les extraccions que havia vingut a fer la Creu Roja de Barcelona són comptabilitzades a part. Ara ja sabem que la Creu Roja no vindrà més, només pot venir la Germandat de Donadors perquè la Generalitat ha repartit les zones d’extracció a fi que no hi hagi interferències.

I no penso pas de cap manera acabar aquestes ratlles sense un gran record al nostre amic i donant en Joan Balés. En Joan Fidel ens l’han arrencat de cop i l’hem perdut per a sempre, encara que el seu record perdurarà entre nosaltres perquè en Joan era un gran home, era un home bo que sabia donar-se als altres, que sabia conviure, que sabia estimar, que sabia de les necessitats del proïsme i per això ell era un gran donador de sang, perquè sabia que feia falta a causa que algú la necessitava per poder viure. Ell era un dels cinc que n’havia donat deu vegades. Ara, Joan, ja no en podràs donar més, però des d’aquests cims, des d’aquest paradís on et trobes, vetllaràs per nosaltres, ens infondràs aquest caliu humà tan teu, i faràs que aquesta gran família de donadors de sang tiri sempre endavant. Joan, bon amic, no t’oblidarem mai i seràs el nostre exemple a seguir.

Joan “Zafont”

ÀREA DE JOVENTUT DE BESALÚ

Ens plau posar en coneixement de tots els joves el bon funcionament de l’entitat, i al mateix temps convidar-los a participar en totes les activitats que realitzem.

D’acord amb la llei orgànica de la Generalitat, podeu formar part de l’Àrea de Joventut totes les persones majors de 14 anys i menors de 30.

EL BESALÚ C.N. INFORMA

Un estiu més i una nova temporada per al Besalú C.N., que aquest any començarà amb una excursió a Illa Fantasia, on tothom va poder gaudir de la primera remullada de l'estiu.

Aquest any, el tradicional campionat COPA PIRINEU ha sofert un petit canvi. Ara tenim dues fases: una primera en la qual els dos primers clubs classificats de cada grup, s'enfrontaran a una segona fase.

En el nostre grup, som quatre clubs: C.N. Castellfollit, Santjoanenc, C.N. Sarrià i Besalú C.N.

Durant quatre jornades hem estat mantenint un segon lloc dins la classificació general, esperant continuar en la mateixa posició en l'última jornada per passar així a la 2.^a fase.

A partir d'aquí, els sis millors classificats de cada categoria, podran participar al Criterium Interclubs de piscines descobertes, que aquest any es celebrarà a les instal·lacions del Besalú C.N., el proper 25 d'agost. I seguidament, a la nit, es farà la Festa Social amb partit de Waterpolo, sopar social, espectacle i ball fi de festa.

La propera fita i la més important de la temporada i a la qual aspira qualsevol nedador de piscina descoberta són els Campionats Provincials en els quals participen nedadors de piscines cobertes i descobertes, que es celebraran a Anglès (piscina de 50 m.)

Pels més petits, com ja fa una bona colla d'anys, es va celebrant la Challenge David Moner, junt amb els clubs Abadessenc, Santjoanenc i Castellfollit.

Aquest any, el temps no ens ha acompanyat en les XII Hores de Natació de Besalú, que s'han hagut de suspendre i ajornar fins els propers dies 14 i 15 d'agost. Per aquest motiu, no podrem participar a la Travessa del Port de Roses, però sí que els nostres nedadors travessaran l'estany de Banyoles i un tram del Fluvià a Olot (Tussols-Basil).

Per finalitzar la temporada s'organitza la Festa Fi de Curs, en la qual els cursetistes travessaran la piscina i seguidament es faran jocs aquàtics pels nedadors del club acabant amb un bon sopar.

Cal remarcar la participació de dos dels nostres nedadors als Campionats de Catalunya per Edats celebrats al GEiEG: l'Anna López i en Sergi Fernández. Aquest últim també quedà classificat per poder nedar als Campionats d'Espanya a Madrid.

Una altra nedadora, la Imma Juanola entrà en els Campionats de Catalunya Escolars celebrats a Sabadell.

La Junta Directiva

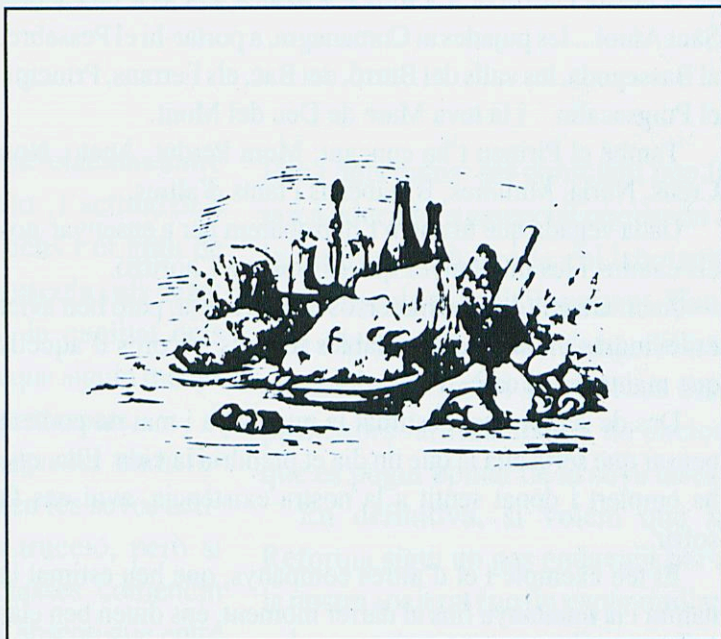
El Club Esportiu Besalú comença les activitats d'aquesta nova temporada 90-91 amb el torneig "Vila Comtal" que es celebrarà els propers 18 i 19 d'agost.

Hi participaran, a més de C.E. Besalú, el Santjoanenc, el Vilafant i el Sant Jaume.

Esperem que tots els socis i afeccionats no faltareu per animar el nostre Club.

Visca el Besalú!

La cuina bona, senzilla, ràpida i saludable de la Srta. Teresa Cucala.



PURÉ GRATINAT AMB CARN

-Ingredients:

- 150 grs. de vedella picada.
- 100 grs. de porc picat.
- 1 paquet de purè.
- 50 grs. de formatge ratllat.
- 50 grs. de mantega.
- 1 ceba grossa.
- 1/2 kg. de tomàquets madurs.
- Oli i sal.

-Preparació:

Es fa el purè com indica el paquet, afegint-hi la meitat de la mantega.

En una paella es fregeix una mica la carn. Es treu i amb el mateix oli es fa el sofregit, posant primer la ceba ratllada i abans que agafi color, els tomàquets també ratllats.

Quan està cuit s'hi afegeix la carn i es deixa que cogui una mica més. (Recordeu que quan es fregeix tomàquet s'hi ha de posar una mica de sucre).

En la plàtera d'anar el forn, untada, s'hi escampa una capa de purè i per damunt el sofregit de la carn. Es cobreix amb la resta del purè.

Per últim s'hi estent el formatge ratllat i la resta de la mantega a trocets.

Es gratina a forn fort.

Potser ja coneixíeu aquest plat; però val la pena recordar-lo, perquè és bo, té bona aparença i és fàcil de fer.

T. Cucala

CENTRE EXCURSIONISTA BESALÚ

Joan: recorda aquelles embardissades pels camins i corriols de la nostra Garrotxa: La Muga, Ribelles, el Pas d'en Llebre, Sant Aniol... les pujades al Comanegra, a portar-hi el Pessebre, al Bassegoda, les valls del Burró, del Bac, els Ferrans, Principi, el Puigsacalm... i la teva Mare de Déu del Mont.

També el Pirineu t'ha conegut: Mont Perdut, Aneto, Nou Creus, Núria, Mulleres, Bissiberris i tants d'altres.

Cada vegada que hi anem t'hi trobarem per a ensenyar-nos els camins i les muntanyes que es veuen a l'horitzó.

Joan: ara ens deixes immersos en la tristesa, però ben aviat esdevindràs un allau d'agradables records, records d'aquells que mantenen el caliu d'una vida.

Des de sempre hem estimat la muntanya i mai no podíem pensar que seria ella la que un dia et prendria la vida. Ella, que ha omplert i donat sentit a la nostra existència, avui ens fa sofrir...

El teu exemple i el d'altres companys, que heu estimat la natura i la muntanya fins al darrer moment, ens diuen ben clar que no hem de renunciar mai a ella.

Si així ho fem, mantindrem viva la teva obra, un dels ideals pels quals visqueres. Continuaran les excursions, els camps infantils, les neteges de camins... i continuarem intentant ensenyar a estimar la natura als més joves, com tu feies.

Joan: els que et vam conèixer sabem prou bé del teu desig de viure l'excursionisme intensament i que, com tots, volies compartir aquesta sensació de felicitat que ens encomana la muntanya: ara, esperem de tot cor, per la teva passió per la natura, que també és la nostra i que tu ens vares encomanar, hakis pogut aconseguir gaudir plenament de la pau de la muntanya.

Per més doloroses, per més tràgiques que siguin les circumstàncies, sempre s'hi troba alguna cosa, algun fet que fa aquests moments una mica més suaus. I en aquest cas, ha estat el dolor compartit, la unió a l'entorn de la Maria i els teus...

I això és obra teva, Joan: tu i la teva manera de ser han fet possible que el lògic dolor humà causat per la teva mort hagi estat viscut i compartit per tots els teus familiars i amics.

Els deixes un gran buit... però no et preocupis: et prometem fidelment que ens encarregarem d'omplir-lo... Som conscients que no et podem reemplaçar, però tu ens has ensenyat com s'ha de viure i lluitar, estimant la natura i estant sol·lícit a qui ens necessita.

Joan: et volem demanar un darrer favor:

Des d'aquí on ets, més amunt dels cims blancs, del cel blau, des d'aquí ets plenament feliç, donan's un cop de mà per a seguir endavant i guardar's un raconet, doncs quan més tard ens hi retrobem, poguem seguir parlant de les moltes i bones hores viscudes junts a muntanya.

Pregària:

Senyor: acolliu a en Joan i tingueu-lo sempre amb Vós.

I enfortiu-nos en la fe i l'esperança del retrobament definitiu en Vós.

Escrit llegit en l'acta d'enterrament al Monestir de Sant Pere el dia 7 de juliol 1990, per dos membres del Centre.

PERSPECTIVA DE BESALÚ, PER UN ESTUJANT

Parlar de Besalú sempre suposa un repte, doncs se'l pot contemplar en moltes i variades facetes.

Per una part, pels no residents de tota la vida, ens impressiona el seu passat històric i també la monumentalitat arquitectònica que el configura. Aquest fet, no cal dubtar-ho, crea caràcter, tant als veïns com als visitants, si bé els primers potser no en són plenament conscients.

Això ho dic, perquè si bé s'ha treballat molt per mantenir aquesta puresa urbana, s'obliden petits detalls que la farien més profitosa en una societat cada vegada més oberta a les visites turístiques i culturals. Per exemple, les instal·lacions elèctriques, que destorben la perspectiva dels carrers i places per la seva profusió i mal repartiment; també el no declarar zona peatonal el centre unes hores al dia, amb prohibició absoluta d'aparcar. Són petits problemes de fàcil solució i que es notarien en la valoració turística.

Per altra part faria menció del caràcter i esperit dels besaluencs. Dins del limitat marge de relació que permet una estada intermitent, he après a estimar moltes persones que treballen i promouen tot un seguit d'activitats: esportives, culturals i lúdiques, que treballen en un esperit desinteressat i de dedicació personal, per tal de promocionar i fer progressar tot allò que li dona personalitat i arrels a un poble.

Amb tot això no vull dir que ens trobem en un paradís, ja que no han faltat tampoc afers que en algun moment han pogut trencar l'harmonia ciutadana, doncs no és fàcil per un poble, on tothom es coneix, que no existeixin les enveges, els rencors, etc.

Però crec que aquestes qüestions es van superant i que el poble progressa. Són molts els que amb el seu sentit de la responsabilitat miren el futur amb il·lusió i treballen per fer-la realitat.

BESALÚ S'HO VAL.

Josep Majó i Vila

LA LOGSE... I EL FACTOR HUMÀ

Quan el tràmit parlamentari de la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu, la LOGSE està arribant ja al seu final -doncs ara només queda el pas pel Senat- potser és bo de dedicar algunes línies a reflexionar en veu alta sobre la seva aplicació concreta.

D'entrada l'element més "noticia-ble" de la Llei és la qüestió de quins seran els educadors que s'encarregaran de la formació dels joves de 12 a 14 anys, que va lligada amb la de quins centres impartiran aquests ensenyaments... Aquest és un afer difícil de resoldre, però en qualsevol cas, les disposicions oficials que van sortint al respecte tenen la suficient ambigüitat per a permetre qualsevol moviment a qualsevol direcció, a curt o a llarg termini.

Tot fa pensar -encara que em puc equivocar- que en la qüestió que acabem d'esmentar es mantindrà un prudent "status quo", tot posant més èmfasi en la formació permanent del professorat... i esperant decisions més endavant. No em semblaria pas una mala opció, perquè l'actitud del professorat a l'hora d'aplicar la reforma, la seva preparació és la peça clau perquè aquest fracassi o tingui èxit.

En el seu llibre "Politics is for people", Shirley Williams, que durant els anys 70 fou ministre d'educació a la Gran Bretanya, a la pregunta "què fa bona l'escola?" respon:

"Hi ha molts ingredients: els ob-

jectius de l'escola, les relacions entre els mestres i el director, l'actitud dels mestres envers els nens i el grau de suport dels pares a l'escola i els nens; l'estat de l'edifici i la qualitat dels equipaments, encara que siguin menys importants que els professors...

...Les escoles poden ser tradicionals o progressistes en les seves actituds i mètode d'instrucció, però si accepten que les classes comencin tard o acabin aviat, l'absentisme entre els professors o alumnes per raons no ben justificables, poca o molta preparació de les classes, treball per casa no revisat, llavors els nivells de l'escola comencen a baixar. Els alumnes faran el que facin els professors..."

Hi estic totalment d'acord. Els diferents governs, Central i Generalitat, en les competències que els pertocuen tenen la responsabilitat d'aportar els mitjans legals i econòmics perquè la reforma sigui l'èxit que tothom espera i es mereix..., però la gent que hi ha a l'escola, als instituts, són els elements decisius. Són ells, el factor humà, que faran desnivellar la balança cap al cantó positiu o cap al negatiu.

En el benentès, ja ho he dit, que ells no poden fer res si no tenen un bon suport econòmic i reglamentari dels governs. I, per altra banda, els professors també necessiten tenir l'estímul de sentir que la seva tasca és valorada com cal per la societat. Aquesta és la

feina dels pares: ser conscient que la tasca educadora essencial correspon a la família, però que la col.laboració amb l'escola és molt important. Haurien d'evitar-ne, doncs, desqualificacions massa fàcils i superficials dels professors -afirmació que no exclou que es pugui opinar de la seva tasca.

En definitiva, si volem que la Reforma sigui un pas endavant per a la nostra societat i no un paper mullat, cal que es donin tres condicions alhora: que el govern sigui generós amb les despeses que necessita un bon ensenyament, que els professors tinguin la suficient autocrítica per a conservar allò de bo que hi ha a les escoles i canviar el que convingui, que els pares valorin més (del que fan) la tasca dels educadors... i no s'oblidin que l'educació dels seus fills comença a cada casa.

Josep Varela i Serra

**Pom
de
flors**



Avgda. Lluís Companys, 16
Tels. 59 12 52 / 59 02 76
B E S A L Ú

EXCURSIÓ DE FI D'ESTUDIS CANÇÓ DE MALLORCA

Amb música "Perduts en la immensa mar blava" (My Bonnie)

Aquesta és la nostra corranda.

Aquesta és la nostra cançó.

Aquesta és la nostra corranda,

escolta amb molta atenció.

VINE, VINE, agafa un amic i segueix amb ell.

VINE, VINE, i pujaràs dalt del vaixell.

Tirem el senyor Pere a l'aigua,

vestit i amb sabates també.

Tirem el senyor Pere a l'aigua,

que no sap nedar gaire bé.

MIRA, MIRA, Mallorca es divisa allà a l'horitzó.

MIRA, MIRA, no perdis la teva il·lusió.

Ja hem arribat a l'illa

l'illa del mar i el cel blau,

i dormim tots a can Pastilla

i aviat començarà el sarau.

PUIU, PUIU, en Puiu i el seu company en Ferran

PUIU, PUIU, que us pescarà el vigilant.

Saltant el balcó de les noies,

dient que volíeu parlar,

us van enxampar com dues toies

i ara no us podeu banyar.

VISCA, VISCA, afanya't i puja dalt d'un patí.

VISCA, VISCA, no et paris mai de divertir.

Però en Pau tot saltant dins de l'aigua,

la mà en un mal lloc va posar,

i d'inflada que la tenia,

poc més i li han d'enguixar.

LLEVA T, LLEVA T, aviat l'autocar ens vindrà a buscar.



LLEVA T, LLEVA T, no ens deixem res per visitar.

El PIC-NIC no ens agrada gaire

perquè som força llepafils,

però com que anem molt al nostre aire,

de "xiuxes" en mengem a mils.

SOM-HI, SOM-HI, anem tots a la discoteca ja.

SOM-HI, SOM-HI, no et perdís el temps de lligar.

La Tina i les seves amigues,

fan un "DESFILE" permanent.

La Tina i les seves amigues

volen seduir a la gent.

GUAITA, GUAITA, faldilles, bruses i jersei tot nou.

GUAITA, GUAITA, però per nosaltres com si plou.

Avui anirem cap a Palma

amb un ull obert i un tancat,

després d'una nit de "jarana"

el viatge s'haurà acabat.

VOLA, VOLA; no tinguis por que aniràs molt segur.

VOLA, VOLA, i arribaràs a BESALÚ.

Juny de 1990 - Vuitè d'E.G.B.

ACLARIM I DEMANEM DISCULPES A TOTS ELS PARES DE VUITÈ I PÚBLIC EN GENERAL

El mestre-tutor i els alumnes de vuitè volem precisar alguns punts en relació a l'espectacle-desfilada del passat dissabte 9 de juny. Les precisions són les següents:

1.- L'espectacle no estava organitzat per l'escola. La responsabilitat de l'organització era del grup de pares de vuitè. El mestre-tutor hi era com un col.laborador més.

2.- La gran majoria de pares-mestres de vuitè van col.laborar de manera extraordinària en la festa. Uns en aspectes més tècnics i que per tant requereixen més temps i dedicació que altres, però tots amb molt bona voluntat i esforç personal.

3.- També van haver-hi col.laboradors importants, que no eren pares o mares i cal agrair la seva feina: Paco Grande, Martí Guillaumet, Amparo

Rueda, Ramon Bassols, Miquel Àngel Mateos, Dolors Bonmatí, Miquel Robles i Jordi Pèlachs.

4.- En un principi, només estava previst regalar un ram de flors a les tres senyores, que no són mares d'alumnes, que havien col.laborat en els assaigs; i a la sra. d'en Francesc Iglesias, que desinteressadament ens havia deixat tot l'entramat.

5.- Alguns alumnes, pel seu compte i creiem sense mala intenció, tenint present únicament les persones que havien estat més properes a ells, en els assaigs, varen preparar l'obsequi als dos pares que havien fet aquesta feina, sense tenir en compte que havien estat la gran majoria els col.laboradors, i que per tant, tots ells es mereixien igualment l'elogi, el reconeixement i l'obsequi.

Fetes aquestes precisions, us volem demanar disculpes per aquest "lapsus", entenent que gràcies a l'esforç de tots va ser possible el magnífic espectacle del dissabte esmentat.

El mestre-tutor i els alumnes de vuitè



DIPUTACIÓ DE GIRONA

Caixa de Girona

